

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Новоселової Наталії Володимирівни щодо офіційного тлумачення окремого положення другого речення частини третьої статті 49, положення частини другої статті 144 Конституції України

м. К и ї в
9 вересня 2014 року
№ 78-у/2014

Справа № 2-67/2014

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бринцева Василя Дмитровича – головуючого,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича – доповідача,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Новоселової Наталії Володимирівни щодо офіційного тлумачення окремого положення другого речення частини третьої статті 49, положення частини другої статті 144 Конституції України.

Заслухавши суддю-доповідача Саса С.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Громадянка Новоселова Н.В. звернулася до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення окремого положення другого речення частини третьої статті 49, за яким існуюча мережа державних і комунальних закладів охорони здоров'я не може бути скорочена, та положення частини другої статті 144 Конституції України, згідно з яким рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду, в аспекті таких питань:

– що вважати скороченням існуючої мережі державних та комунальних закладів охорони здоров'я, які надають безоплатну медичну допомогу;

– чи передбачає частина друга статті 144 Конституції України, що рішення органів місцевого самоврядування щодо скорочення існуючої мережі державних та комунальних закладів охорони здоров'я з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду фізичної особи стосовно оскарження такого рішення.

Суб'єкт права на конституційне звернення обґрунтовує необхідність офіційного тлумачення вказаних положень їх неоднозначним застосуванням судами України. Так, у справі, в якій він є стороною, рішення органу місцевого самоврядування про реорганізацію закладу охорони здоров'я визнано законним та відмовлено у задоволенні клопотання про зупинення виконання цього рішення, а у справі щодо іншої особи реорганізацію лікувально-профілактичних закладів визнано протиправною та зупинено дію оскаржуваного акта. На думку Новоселової Н.В., звільнення її з посади у зв'язку з реорганізацією закладу охорони здоров'я призвело до порушення її

конституційного права на працю, оскільки внаслідок реорганізації установи займану нею посаду було скорочено.

На підтвердження своєї позиції автор клопотання долучив до конституційного звернення копії постанов Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області від 22 квітня 2011 року, Добропільського міськрайонного суду Донецької області від 28 вересня 2012 року, а також копії ухвал Костянтинівського міськрайонного суду Донецької області від 25 березня 2011 року, Добропільського міськрайонного суду Донецької області від 20 серпня 2012 року, Донецького апеляційного адміністративного суду від 8 червня 2011 року, від 6 грудня 2012 року, Вищого адміністративного суду України від 18 квітня 2013 року.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Третьою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 17 липня 2014 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

2.1. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційному зверненні зазначаються статті (окремі положення) Конституції України або Закону України, тлумачення яких має бути дано Конституційним Судом України (пункт 3 частини другої статті 42).

Згідно з правовою позицією Конституційного Суду України конституційне звернення про одночасне офіційне тлумачення декількох статей Конституції України є правомірним лише в тому разі, коли ці статті пов'язані між собою і мають спільний предмет правового регулювання (Ухвала від 17 червня 1997 року № 25-з).

Суб'єкт права на конституційне звернення просить дати офіційне тлумачення окремого положення другого речення частини третьої статті 49, положення частини другої статті 144 Конституції України, які стосуються різних питань і мають різні предмети регулювання.

Крім того, відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційне звернення має містити обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні положень Конституції України або законів України (пункт 4 частини другої статті 42); підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

Під неоднозначним застосуванням положень Конституції України або законів України слід розуміти різне застосування одних і тих же норм цих правових актів судами України, іншими органами державної влади за однакових юридично значимих обставин (Ухвала Конституційного Суду України від 12 травня 2010 року № 31-у/2010).

Аналіз конституційного звернення та доданих до нього матеріалів дає підстави для висновку, що положення Конституції України, які просить витлумачити автор клопотання, були застосовані судами за різних юридично значимих обставин.

Із судових рішень, у яких застосовано окреме положення другого речення частини третьої статті 49 Конституції України, вбачається таке. У справі, в якій Новоселова Н.В. є стороною, суд відмовив у задоволенні її позову про визнання незаконним пункту 2 рішення Костянтинівської міської ради, за яким комунальну лікувально-профілактичну установу „Міська дитяча лікарня“ приєднано зі статусом відділення до комунальної установи „Центральна районна лікарня“ без зміни місця розташування. В іншій справі суд визнав протиправними окремі пункти рішення Добропільської міської ради, згідно з якими комунальні лікувально-профілактичні заклади „Білицька міська лікарня“ та „Білозерська міська лікарня“ мали бути приєднані до Добропільської центральної міської лікарні з наступним припиненням цих юридичних осіб та скороченням

чисельності працівників, тобто з трьох закладів охорони здоров'я, розташованих у різних населених пунктах, планувалося створити один. Із зазначених судових рішень випливає, що реорганізація вказаних установ передбачалася у різний спосіб.

Отже, відмінність у рішеннях судів загальної юрисдикції зумовлена неоднаковими фактичними обставинами справ, які мають юридичне значення, а не різним застосуванням окремого положення другого речення частини третьої статті 49 Конституції України, тому фактів неоднозначного застосування цієї правової норми не наведено.

Таким чином, викладене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2.2. До повноважень Конституційного Суду України належить, зокрема, офіційне тлумачення Конституції України та законів України (пункт 2 частини першої статті 150 Основного Закону України).

Автор клопотання просить дати офіційне тлумачення положення частини другої статті 144 Конституції України в аспекті питання, чи зупиняються рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду саме фізичної особи.

Основний Закон України не визначає порядку та суб'єктів зупинення рішень органів місцевого самоврядування. Частиною другою статті 144 Конституції України ці питання віднесено до законодавчого регулювання.

Суб'єкт права на конституційне звернення порушує питання, що потребує дослідження фактичних обставин справи, в якій він є стороною, і, по суті, намагається отримати юридичну консультацію щодо практичного

застосування положення частини другої статті 144 Конституції України судами України.

Відповідно до правової позиції Конституційного Суду України офіційне тлумачення і застосування правових норм є різними видами юридичної діяльності; надання консультацій чи роз'яснень щодо застосування правових норм до конкретного випадку, пошук та аналіз таких норм з метою їх застосування в конкретному випадку є правозастосовною діяльністю і не належить до повноважень Конституційного Суду України (Ухвала від 31 березня 2010 року № 15-у/2010).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження в цій частині згідно з пунктом 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2.3. Автор клопотання також не довів порушення свого конституційного права на працю внаслідок неоднозначного застосування судами України окремого положення другого речення частини третьої статті 49, положення частини другої статті 144 Конституції України. Аналіз судових рішень, наданих Новоселовою Н.В., вказує на те, що дотримання норм законодавства про працю України при її звільненні не було предметом розгляду судів загальної юрисдикції. Перевірка законності звільнення потребує встановлення юридичних фактів, що відповідно до статті 14 Закону України „Про Конституційний Суд України“ не належить до повноважень Конституційного Суду України.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 150, 153 Конституції України, статтями 14, 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням громадянки Новоселової Наталії Володимирівни щодо офіційного тлумачення окремого положення другого речення частини третьої статті 49, положення частини другої статті 144 Конституції України на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

